

Jeg tror, hr. Buksti startede med at ride op, at der jo var meget forskellige holdninger her i Tinget til skattesystemer osv. Man formodede ligesom gennem talen, at hr. Buksti var noget mere enig med SF i nogle af vores synspunkter, end han var med de borgerlige. Hvis det er tilfældet, hvorfor er det så ikke os, man snakker skattepolitik med i de her dage? Hvorfor er det De Konservative, man tror man kan lave gode ting med?

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg skal bare sådan til almindelig trøst for både hr. Jes Lunde og hr. Frank Aaen og måske til almindelig bæven for andre sige, at Socialdemokratiet er fuldt så optaget af, at man kan sikre en retfærdig fordeling inden for skattesystemet, som mange andre er. Vi er bare også optaget af, at der samtidig skal være balance.

Så vil jeg bare til hr. Jes Lunde sige, at en af årsagerne til, at SF måske har en anden placering – det er SF, der mener, de har det – kunne jo være, at SF mangler et mandat, så flertallet ikke er der med SF alene.

Peter Brixtofte (V):

Lige siden vi i Danmark fik et rigtigt demokrati i begyndelsen af dette århundrede, har vi politikere altid diskuteret behovet for en skattereform. Vi har haft mange af dem, og vi bliver ved med at have behov for en ny skattereform. Vi politikere sørger jo for, at der stadig er brug for os, så vi kan være der og endnu en gang vende op og ned på tingene.

Befolkningen har nok en lidt anden indstilling til skattereformer. Den har nok en vis skepsis, for hver eneste gang, man laver en skattereform, stiller man befolkningen i udsigt, at det bliver enklere, og at man skal betale lavere skat. Og hver eneste gang viser det sig, at skatten stiger i stedet for, og at det bliver mere indviklet. Vi kan jo godt huske, da Jens Otto Krag, tidligere statsminister, havde sin flotte annonce i forbindelse med reklamen for kildeskattereformen, hvor han stod og smed selvangivelsen i papirkurven – eller i skraldespanden.

Alle glædede sig til kildeskatten, hvor man ikke skulle have nogen selvangivelse, hvorefter man gik over til at få to selvangivelser, en forskudsopgørelse og en slutopgørelse; man fik to i stedet for nul. Sådan har der altid været en sund skepsis over for de skattereformer, der har været gennemført.

Nu har SF ønsket, at vi igen diskuterer behovet for en skattereform, og det er vi da selvfølgelig i Venstre enige i der er behov for, men nok ikke for helt den samme som den skattereform, SF ønsker sig, og det er heller ikke den samme som den, den nuværende regering eventuelt kunne tænke sig. Derfor kan vi ikke rigtig enes om, at den nuværende regering skal komme med forslag til en skattereform, for sporene skræmmer. Sidste gang var vi ikke så glade for det, der blev gennemført, så vi synes faktisk hellere, at vi nu skal vente, til vi snart får det folketingsvalg og får en ny regering, og så må den nye regering fremlægge en liberal skattereform. Det er jeg sikker på der er mange mennesker i Danmark, der glæder sig til.

Lad mig allerførst slå fast, at det helt dominerende problem er skattetrykkets højde og ikke, hvordan man opkræver pengene. Det er for meget, at man opkræver mere end halvdelen af vores indkomst i skat. Efter Anden Verdenskrig udgjorde andelen 20 pct., nu er vi langt over 50, og fortsætter udviklingen, når vi 100 pct. i løbet af 50 år, og på et eller andet tidspunkt fra nu og til det tidspunkt, hvor vi når 100 pct., vil hele samfundet bryde sammen, for der er ikke nogen, der vil starte virksomheder, der er ikke nogen, der vil arbejde, alle vil leve af det offentlige, og det kan ikke lade sig gøre. Derfor er vi selvfølgelig nødt til at få skattetrykket til at falde i de kommende år, og det har vi viljen til i Venstre.

Det er ikke særlig interessant at bruge tiden på at diskutere, hvem der er skyld i det høje skattetryk. Vi har én opfattelse, andre partier har en anden opfattelse, men det er ikke særlig konstruktivt at diskutere. Det er mere interessant at se fremad og prøve at se, hvordan vi kan ændre den måde, vi har indrettet den offentlige sektor på, så vi kan få noget mere ud af den for færre penge. Det er jo sådan, at i den private sektor kan det lade sig gøre, at man med tiden får tingene billigere og bedre. Man kan bare tage elektronik, fjernsyn osv., hvor man kan se, at med tiden får befolkningen goderne både billigere og bedre, og det er, fordi man i den private sektor har det, man kalder markedskonometri, nemlig at det er borgerne, som bestemmer, hvad der skal fremstilles. De møder op i butikkerne og andre steder og bestiller varerne, og så kan de, der leverer varerne, få lov til at konkurrere om at give borgerne de varer, de ønsker. Summen af borgernes valg bliver fremstillet, og det bliver til den kvalitet og til den pris, de ønsker.